

[P. N. Petersen (Røje).]

der blev udsendt i 1938, efter dette Forslags Ophøjelse til Lov vil virke mere vildledende end vejledende.

Men hvad der end sker paa dette Omraade nu og i Fremtiden, maa det under ingen Omstændigheder medføre, at Kaarene forringes for dem, der uden egen Skyld er kommet ud i økonomiske Vanskeligheder af en eller anden Art.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Gennemførelse i det høje Ting.

Jørgen Jørgensen: Jeg beder undskyldt, at jeg paa Grund af Trafikvanskeligheder ikke har kunnet være til Stede ved Sagens Forelæggelse og foreløbige Behandling. Jeg vil gerne udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger om samtlige de Lovforslag, jeg ved har været til Behandling.

Det var for saa vidt med Sorg, jeg erfarede, at den højtærede Socialminister som den nøgterne Mand, han er, blev angrebet af en politisk Hjertelidelse under denne Sags Behandling, men jeg vil dog tro, saaledes som jeg kender Socialministeren, at han vil have erfaret, at det mere har drejet sig om en Neurose, som sikkert vil fortage sig, efterhaanden som de Virkninger, man fra visse Sider har afmalet som Følgen af denne Revision, viser sig ikke at være til Stede. Det vil jeg i hvert Tilfælde personligt og oprigtigt haabe for den højtærede Minister og ogsaa for os andre, som sætter saa stor Pris paa ham.

Der er jo ingen, som har ønsket at forringe Kaarene for de virkelig trængende. Det Parti, jeg har den Ære at repræsentere i denne Sag, nærer i hvert Fald ingen Ønsker i saa Henseende, og vi har fra vor Side ikke paa noget Tidspunkt givet Udtryk for Tanker eller stillet Forslag, der tog Sigte paa noget, som blot kunde tendere i den Retning. Vi tror da heller ikke, at den Revision, der nu er til Behandling, og som forhaabentlig inden længe bliver vedtaget i dette høje Ting og dermed bliver færdig fra Rigsdagen, er et Forsøg paa i Øjeblikket at tjene Penge paa denne Sag. Det tror jeg personlig ikke lader sig gøre, saadan som alting ligger. Men det er nødvendigt, naar Talen er om Brug af offentlige Midler til social Forsorg, eller man kan sige det paa anden Maade: Brug af alle Skatteyderes Midler til Hjælp for enkelte, at man da er sikker paa, at de Administrationer og de Funktioner, der foregaar, er af en saadan

Karakter, at man ikke kan tale om, at der sløses med Tingene, hverken fra den ene eller den anden Side. Det er et Spørgsmaal om en vis offentlig Velanstændighed i Brugen af offentlige Midler og ikke et Forsøg paa i Øjeblikket at nedskære de sociale Udgifter med noget Beløb. Det, disse Lovforslag skal — det er vor Opfattelse, og det er man enig om fra alle Sider —, er at standse de Misbrug, som har været paavist. Om de har fundet Sted i større eller mindre Udstrækning, er i denne Forbindelse ganske ligegyldigt. Vi ved jo alle, at der har været en vis Pressekampagne om Sagen, og den Opfattelse har bredt sig — derom er der ingen Tvivl — i store Kredse af Samfundet, at der var noget galt med selve Sociallovgivningen. Det viste sig i alle Tilfælde under Kommissionsbehandlingen, at det mere var Administrationen, der var noget i Vejen med visse Steder, ogsaa fordi man ikke kan forlange, at den enkelte trængende skal være i Stand til at kende de Love og Bestemmelser, hvorefter han kan henvende sig til det offentlige om Hjælp.

Nu bliver disse Lovforslag forhaabentlig gennemført ret hurtigt og skal føres ud i Livet, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til i denne Forbindelse at anerkende det Arbejde, som den højtærede Arbejds- og Socialminister rent sagligt og nøgternt har tilrettelagt for os i Kommissionsarbejdet, og ikke alene Ministeren, men ogsaa det Ministerium, som Ministeren repræsenterer.

Naar vi nu er færdige med dette Arbejde, staar det for mig saadan — jeg hørte lige Slutbemærkningen af den ærede foregaaende Ordførers Tale om de Misbrug, der har været, og det, man skulde sætte ind paa —, at det, man vil, er altsaa at standse de relativt faa Fidusmagere, som vil ernære sig uhæderligt paa andres Bekostning ved Hjælp af offentlige Midler. Det er dem, man skal have fat paa, og det tror jeg vil lykkes i vid Udstrækning, naar disse Bestemmelser føres ud i Livet. Men glemmes maa det ej heller i denne Forbindelse, at saa har hver enkelt af os en Pligt til, hvis vi har den Opfattelse, at der foregaar Ting, som ikke burde foregaa, da at slaa ned paa dem og gøre de offentlige Myndigheder opmærksom paa dem og ikke forplumre Vandene ved at udsprede eller udbrede almindelige Rygter om, at der er vist et eller andet galt et eller andet Sted. Vi har ogsaa fra alle Sider en Pligt til at medvirke til, at den Revision, der nu foretages, kan skabe Ro om Sociallovgivningen og kan skabe Ro i det Forhold, der er Landsmænd imellem, for vi er nemlig alle interes-